

Preken

Van de Protestantse Gemeente Enschede
Verrijzeniskerk - de Schalm

Marcus 9, 2-10 en Ezechiël 3, 22-27

Verrijzeniskerk 04-03-2012

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Hoe komt het toch, dat een berg zo'n grote aantrekkingskracht uitoefent?

Om maar dichtbij huis te blijven: ik vind het altijd weer fascinerend om bij Ootmarsum de Kuiperberg op te wandelen of te fietsen en te genieten van het uitzicht rondom. Bij een beetje helder weer zie je de Alfa-toren aan de Boulevard in Enschede!

Nooit zal ik vergeten de indruk die een bergwandeling op ons gezin maakte, toen we bovengekomen ineens de stad Genève aan onze voeten zagen liggen met in de verte de besneeuwde toppen van de Alpen met de Mont Blanc. Prachtig. Wat fascinerend.

Er schijnt de laatste jaren een heus massatoerisme te zijn ontstaan om de hoogste berg ter wereld te beklimmen, de Mount Everest.

Hoe zou dat komen, die aantrekkingskracht?

Zou het te maken hebben met de behoefte aan een plek van verbinding en van verbondenheid met God? Verbinding met de aarde, die zich aan onze voeten ontrolt? Het besef dat ineens doorbreekt, dat we deel zijn van dat veel grotere geheel van dorpen, steden, mensen en natuur?

En verbondenheid met God – zo'n plek hoog uitstekend boven de omgeving, als het ware tastend naar de hemel, een plek tussen aarde en hemel.

In oude volkeren leefde de opvatting dat wij op deze wereld alleen echt kunnen leven als er een 'berg' is, een symbolisch centrum van ons bestaan, dat hemel en aarde met elkaar verbindt. Een soort middelpunt van de wereld, van waaruit het bestaan wordt geordend.

Wat zou het geweest zijn, dat Jezus op een zeker moment drie van zijn leerlingen met zich meeneemt en een hoge berg op gaat? Is het een zelfde soort behoefte aan verbinding met de aarde en verbondenheid met God, die hij daar zoekt? Of heeft hij er behoefte aan zich voor een moment los te maken van alles en iedereen die een beroep op hem doen? Al die mensen met hun kleine en grote zorgen, met hun verdriet en pijn, met de lasten die ze meedragen?

Of is het de concentratie op de weg die hij zal gaan?

Immers, hij heeft met zijn leerlingen gesproken over wat hem te wachten staat in Jeruzalem.

Dat de Mensenzoon veel zou moeten lijden en door de oudsten van het volk, de hogepriesters en de schriftgeleerden verworpen zou worden en gedood worden, maar na drie dagen zou opstaan (8, 31).

Elders in het evangelie lezen we dat Jezus' leerlingen doof waren voor deze woorden. Ze konden ze niet plaatsen. Ze konden het niet geloven.

Voor Jezus zelf moet het beangstigend zijn geweest, dat besef wat hem te wachten staat.

Daar boven op de berg zijn de leerlingen getuige van een overrompelende gebeurtenis.

Jezus' gedaante verandert voor hun ogen, zijn gelaat straalt als de zon en zijn kleren worden wit als het licht. Hen verschijnen Mozes en Elia die met Jezus spreken.

Dat doet denken aan wat mensen soms zelf ook meemaken, als ze een bijzondere gebeurtenis ervaren. Een wandeling in de bergen, zoals iemand me laatst toevertrouwde. Dat ineens het besef doorbreekt: ja, dit is mijn leven, zo is het goed. Dit ben ik, mens uit één stuk.

Of een bijzondere ontmoeting. Een ander ziet aan je dat er iets heel bijzonders is. Wat is er met je aan de hand? Je straalt helemaal. Letterlijk zei iemand een keer tegen me, toen ik zoiets meemaakte: het lijkt wel of je licht geeft!!

Jezus straalt en zijn kleren geven licht.

Hij ontmoet Mozes en Elia.

Mozes, de man van de bevrijding en de vrijheid; de voorganger die zijn volk uit Egypte leidde. Die hen in de woestijn de wet van God voorhield. De wet waarin het goede leven wordt afgegrensd. De wet met alle regels, geboden en verboden, die verstaan wil worden als een wegwijzer, een baken. Als je die kant uit gaat, dan blijft het leven goed.

En Elia, de grote profeet; de man die in Gods naam optrad tegen afgodendienst; die opkwam voor de dienst aan de God van Israel. Want alleen Hij is de naam van God waard.

Mozes en Elia, die beiden behoren tot de wereld van God – zij zijn in gesprek met Jezus.

Jezus hoort thuis in de wereld van God. In de lichtwereld van God, getuige zijn gedaante en zijn gelaat.

Petrus wil het vasthouden, zoals je niet graag gewekt wilt worden uit een mooie droom. Zoals je de mooie en goede dingen van het leven zou willen vasthouden. Je zou altijd wel willen leven zonder pijn en verdriet.

Hij wil tenten opslaan, drie, één voor Jezus, één voor Mozes en één voor Elia.

Dan is er een wolk, zoals vroeger in de woestijn bij de tent der samenkomst, bij de tabernakel. Een wolk als teken van Gods aanwezigheid.

En een stem. Zoals eerder. Met diezelfde woorden als toen, bij de doop. 'Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar Hem!'

Op dit cruciale moment, op dit keerpunt op Jezus' weg, namelijk naar Jeruzalem, naar het kruis, bekent God zich tot hem. Beamt God zijn keuze. Bevestigt God deze weg naar de diepte.

Wie hem daarvan af wil brengen is een satan. Die probeerde het toen hij veertig dagen en nachten in de woestijn was. Die probeerde het toen Petrus Jezus bestrafte en hem van het lijden wilde afhouden. En straks in Gethsemane zal hij het nog een keer proberen, Jezus ervan weerhouden deze lijdensweg te gaan.

Maar Jezus blijft trouw aan zijn roeping: om zijn volk te redden van hun zonden, om het koninkrijk van God op te richten, om te vergeven en te verzoenen, om mensen thuis te brengen uit hun ballingschap. Om de weg te banen naar het heil van God voor alle mensen.

Petrus, Johannes en Jacobus hebben daar boven op de berg iets ongelooflijks meegemaakt.

Alle anderen – tot en met wij vandaag – hebben het van horen zeggen. Maar dat moet genoeg zijn, zegt de stem uit de hemel. 'Luister naar hem' zijn de laatste woorden.

Luisteren naar hem – dat doen we als we ons oor te luister leggen bij wat hij gezegd heeft; bij zijn woorden over het koninkrijk van God; bij zijn woorden in de bergrede over het nieuwe leven.

Als we zijn woorden wegen, spellen en overwegen; als ze voor ons een huis worden om in te wonen.

Dat kàn ons net zoiets overkomen als de drie leerlingen daar boven op de berg overkwam.

Dat wij in de gewone woorden van mensen, die we lezen in de bijbel, die we tegen het licht houden, die we uitleggen en verkondigen, dat we daarin door de Levende God worden aangesproken. Dat we daarin God zelf mogen ontmoeten.

Mede onder de indruk van het verhaal van de verheerlijking op de berg heeft de kerk over Jezus uitgesproken: waarachtig God en waarachtig mens. In deze unieke mens ontmoeten we God.

Een mens, die in Gods naam de weg van het lijden gaat. Een weg door de diepte heen, maar ook de weg naar het nieuwe leven.

Daarheen baant hij de weg.

En wij, wij mogen hem volgen.

Amen

Ds. R. Vissinga